

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Udrag fra Kand da Naturen af sit rige skjød ey gifve

Citation: Bording, Anders: "Digte. - 1984", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 174.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-idm140114465547984/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

- 18 Och var i vente Fruct af hannem mange led.
 Sin Ungdoms grønne Tjd med største lyst hand satte
 Paa sindighed och Kunst/ och sig ey loed afmatte/
 Før hand i fremmed Egn om alt det fik Forstand/
 32 Hvor med hand kunde tjent sit Folck och Fødeland.
 Ey som en Mammons træl hand brugte Lykkens gafver:
 Men til alt det/ som art och smag af Dyden hafver:
 Var Dannis/ ærekjær/ och af bestandigt Moed:
 36 Ja (kortelig) hand var af Hjertet eye goed.
 Men den u-milde Død fortræed hans Lof och Lykke/
 Var derfor och saa snar/ med hannem hen at rykke:
 Men dog af hannem ey til Grafven andet toeg/
 40 End det/ som var af Joerd/ och skulde fældes dog.
 Den anden Ædle rest/ som her var saa som bunden/
 Det er hans reene Sjæl/ den bleef fuldkommen funden/
 Och derfor bleef udaf sin Gud och Frelsermand
 44 Optagen/ och indsat i Lifsens skønne Land.
 Der Lefver den/ och har med ævighedsends Dage
 Sin Alders blifve-Tjd/ som stoed paa Joerd tilbage/
 Forvexlet lykkelig/ och Glædskab har til jd.
 48 Ach! at vi maatte snart/ til hannem komme djd.
 A. Bording.

75.

[182]

[Den Høj-ædle og Velbaarne, og nu Høj-Salige
 Fr. Elisabeth Høg Frieherrinde af Holk,
 Til Højprislig Ære-Minde.]

- [40] Kand da Naturen af sit rige skjød ey gifve
 Saa dyrebar en ting som kand forskaanet blifve
 For Tidsens bidske rust hvis skarpe morder tand
 4 af ødeleggelse ret aldrig mættes kand.
 Ach ney! det er den dom der sig til alt det strekker
 Som Himlens høye tag och hvelning ofvertækker
 Ja self och Himlen ey kand pukke der imod
 8 Den Jo for Tiden skal omsider holde food.

- Det er forfængeligt och idel tidens spille
 Paa noget som er skabt en ævighed at vilde
 Grundfæste, som mand dog fast hver dag seer och hør
 12 Paa verdens skue plads blant os at mangen gjør
 Lad millioner Folk mirakeler opsætte
 Lad alle Kunstneres fornøft sig der paa trætte
 [41] Byg Capitolier af Marmor och af staal
 16 De kunde dog ey naae til ævighedsens maal.
 Och om af deris pract end nu maa skee kand vises
 En ringe lefnings skrog, som af sin ælde prises,
 Det dog omsider faar sin rest och følge maae
 20 Den store Verdens All naar den skal undergaae
 Hvad vil en Christen da sig meget self udmatte
 Med angergifvenhed och, vrang tanker fatte
 Naar Tiden hannem det ey længer unde vil
 24 Som er hans Tidsfordrif och hand sit Sind har til.
 Jeg det vel gifver magt Mand ingen veed at finde
 Som er saa føle løs och Stoisk haard i Sinde
 Naar hannem møder sligt, hans friske hjerte Jo
 28 Forandring finde maae til sorrig och u-ro
 Men der hos veed Jeg och, at huad mit hjerte klemmer
 Det gaar ey mig forbj for Jeg mig derfor græmmer
 [42] Jeg haardfør eller øm j lidelsen mig teer
 32 Min Guds bestemte raad och villie dog skeer.

 Ja Store Kongens Mand høyædle Helt och Herre
 Hvis lykkrige Stand och glædskaab nu des verre
 Til idel bitterhed och sorrig er omvendt
 36 For eders kjærste sit lefnet[s] maal har endt.
 Vel har i billighed och føye til at klage
 Paa den u-milde død som hendes aar och dage
 Saa djærvelig alskaar och ey sig hindre loed
 40 Af hendes høye Dyd och eders dapre Mood.
 [46] Vel kand u-tidig fruct ud af en ædel Pøde
 Fortryde Gaardneren som har seet den til gode
 Men gaar och Roden ud hand meere græmmer sig
 44 End dog hand intet der med vinder endelig
 Saaledes gick det her, Lucina sig beteede